

Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Azután bement a templomba, és kezdte kiüzni az árusokat, ezt mondván nekik: „Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek.” Ezután naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók a nép vezetőivel azon voltak, hogy elveszítsék; de még nem találták meg a módját, hogy mit tegyenek vele, mert az egész nép – hallgatva őt – rajongott érte.

Kedves Testvéreim!

A múlt héten – nyaralásunk alatt – többek között ellátogattunk egy várba. A kiállításon egy videó animáción mutatták be, hogyan olyan biztos helyen épült ez a vár, hogy a töröknek esélye sem volt elfoglalni azt. Talán éppen ezért tűnt fel a várból lefele úton a török gyroszos és a chadort hordó hölgy látványa. Az egykor erős vár, ma már, belépődíjért persze, mindenkit befogad, és ez rendben is van így. Az a háború már elmúlt és a vár ma már aligha lenne alkalmas arra, hogy bárkit is megvédjen. Pedig a kőfalak erősek voltak, a bástyák ott tornyosultak a város felett. De ma már senki nem menekülne fel a várba, ha ellenség közelítene.

Hazatérve a nyaralásból szembesültem szomorú hírekkel. Európa szerte merényletek, de világviszonylatban is rengeteg egymásnak feszülő indulat. Az Észak Koreai atomfenyegetések, amelyek következtében Japánban, az iskolákban már tanítják a gyerekeket, hogy mit tegyenek atomtámadás esetén. De, ahogyan olvasom az USA-ban is megnőtt a kereslet az atom biztos bunkerok után. Igen, mert ma már nem felfelé a várba, hanem lefelé a föld alá menekül az ember. Mert a vár már nem jelent biztonságot. A vastag kőfalak már nem elegek, több kell.

A napközis táborban tanultuk a gyerekekkel evangélikus himnuszunkat az Erős vár a mi Istenünk kezdetű Luther éneket. De hosszú idő ment el, mire megmagyaráztam a gyerekeknek, hogy mitől is erős egy vár. Elgondolkoztam azon, hogy már a köszönésünket is meg kellene változtatni: Erős atombunker a mi Istenünkre, ami viccesen hangzik ugyan, de a lényegét tekintve talán éppen ez az, ami kifejezi, hogy mit is jelentett régen a vár, az erős vár képe.

Luther egyébként ezt az éneket a 46. zsoltár alapján fogalmazta meg. A zsoltár így hangzik: *Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait. Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. Népek háborogna, országok inognak, ha az Úr mennydörög, megretten a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk.*

Az egyház több száz éves hagyománya alapján ezt a mai vasárnap Jeruzsálem vasárnapja, amikor is a Kr.u.70-ben lerombolt Jeruzsálemre emlékezünk. Jeruzsálem – ahogyan az imént felolvasott zsoltárban is megfogalmazódik a zsidóság számára a bevehetetlen a megingathatatlan vár, város volt: Isten van benne, nem inog meg... Így gondoltak a szent városra, vagy ahogyan ők mondták és mondják a mai napig a béke városára. Legyőzhetetlen erős vár, mert Isten lakik ott.

Miért is emlékezünk mi Jeruzsálem pusztulására? Hiszen ezek szerint, amikor Jeruzsálemet legyőzték és földig rombolták a római seregek, akkor Isten veszített, hiszen hagyta az ő erős várát meginogni, sőt, elpusztulni.

Jeruzsálem pusztulása azért fontos, mert Jézus már évekkel korábban beszélt róla, és elmondta az okokat is, és elmondta annak az okát is, hogy közel kétezer éve miért nincs békesség a Jeru-Salom-ban, a Béke Városában.

Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Jézus sír Jeruzsálem felett. Jézus megsiratta a várost, és benne az embert, azt az embert, aki nem ismerte fel meglátogatása idejét. Aki nem ismerte fel a békességre vezető egyetlen utat, őt, Jézust. A zsoltár azt mondja: *A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk.* Alapigénk előtt közvetlenül arról olvasunk, hogy Jézus, mint egy király vonult be Jeruzsálembe, úgy, ahogyan a próféták leírták a messiás eljövételét. A Seregek Ura velük volt, ők mégsem ismerték fel.

De miért kell ezért egy városnak elpusztulnia? Ha ezt a kérdést feltesszük, akkor láthatjuk meg azt, hogy mai igénk nem csupán egy jézusi prófécia, hanem a mi számunkra is, nagyon is aktuális üzenet.

Mert Jeruzsálem azért pusztult el, hogy jel legyen. Jeruzsálem pusztulása törvényszerű volt, és nem Isten miatt, nem azért, mert Isten el akarta volna pusztítani, hanem az ember miatt, az ember miatt, aki nem vette észre azt, hogy Isten ott van a mindennapjaiban, hogy Jézusban kézzel fogható.

Mert mit gondolhattak a zsidóságban? Itt van Jeruzsálem a hegyen épült város a falaival és kapuival. A falakon belül még több fal, mert a templomot hármassal vette körül, majd jött a templom, aminek vastag falai valóban erős várrá tették az épületet, olyan erőssé, hogy abban Isten biztonságban van. És jó helyen is van ott, a templomban. Mi néha eljövünk, hogy tiszteljük őt, de ő ne merészkedjen ki. A hétköznapokat majd megoldjuk mi, és mi eljövünk majd, hogy tiszteletünket tegyük nála. Istentiszteletet tartunk, imádkozunk, áldozatot hozunk, éneklünk neki tetsző énekeket, és szépen hazamegyünk, hagyjuk egymást békén. Békesség legyen közöttünk. Shalom.

Csakhogyan Isten közben mást gondolt.

Tegnap próbáltam megfogni egy legyet a szobában. Úgy tűnt, hogy sikerült is pusztán kézzel elkapnom. Nagyon ügyesnek képzeltem magam, aztán ahogy a markomban tartottam egyszer csak elrepült a szemem előtt. A markom persze üres volt, csak levegőt fogtam. Jeruzsálem népe is csak levegőt fogott, amikor azt gondolták, hogy Istent bezárták a templomba, és elég néha elmenni hozzá, hogy kiengeszteljék. Mert Isten ott volt a szemeik előtt. Ott volt, Jézusban láthatóvá, megfoghatóvá, meghallgatóvá vált. De nem ismerték fel. A városnak pusztulnia kellett, hogy jel legyen. Félre ne értsük, nem büntetésből, hanem azért, hogy ez a jel, Jeruzsálem - az erősnek hitt vár, az elpusztulhatatlannak hitt város – lerombolása, ráirányítsa a figyelmet az egyetlen biztosra, az egyetlen elpusztíthatatlanra, az egyetlen erős várra: Jézus Krisztusra.

Mert miután Jézus elszáratta Jeruzsálemet, nem lemondóan legyint és hátat fordít neki, hanem fogja magát bemelegíti és tanít. Felhívja magára a figyelmet, felhívja a figyelmet arra, hogy mi is a templom igazi funkciója: imádság háza, ahol nem a nyüzsgése a főszerep, hanem az elcsendesedés. Ahol nem azért vannak vastag falak, hogy abban Isten biztonságban legyen, hanem azért, hogy a hétköznapok nyüzsgését félretéve nyugodtan, békességben tudjunk az Istennel beszélgetni, vele találkozni.

De ez nem kell, nem kell a főpapoknak, nem kell a nép vezetőinek. Az ő szemükben Jézus egy látító, egy senki, akit el kell tenni láb alól, mert még megzavar valamit.

De Jézus ott van, és nem tudnak semmit tenni ellene, mert a nép rajongott érte. De tudjuk, hogy a rajongást sikerült átfordítani gyűlöletbe, mert nem kell ilyen Isten. Olyan Isten nem kell, aki nem a mi szánk íze szerint teszi a dolgát, azt a dolgát, amit mi mondunk neki.

Kedves Testvéreim! Nagyon aktuálisak ma államalapításunk ünnepén is Jézusnak a szavai. Hiába találtunk hazát, hiába alapított Szent István államot, hiába vannak erős váraink, hiába van atombunkerünk. A mi várunkat a mi biztonságunkat és békességünket nem a tömegbe rohanó autók elleni kordonok, nem a kerítések, még csak nem is az állam adja. Ezek csak emberi biztonságot és békességet adhatnak, ideig óráig. Jól tudta ezt István, aki a maga módján és hitrendszere szerint mindent megtett azért, hogy az igazi békességre vezesse az országot akkor, amikor Máriának ajánlotta az országot. Mi evangélikusok persze erről másként gondolkodunk, de a lényegre tekintve azt hiszem, egyetérthetünk István szándékával: csak Istennél van biztonság és békesség. Méghozzá annál az Istennél, aki egyszülött fiát adta érted és értem. Mert nincs az az atombunker, ami meg tudna védeni, de ha Isten nem csupán a templom falai közé zárt valaki lesz, akit heti egyszer megtisztelünk, hanem beengedjük őt a hétköznapjainkba akkor ő az, aki – ahogy a zsoltár mondja: *oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek*

Ehhez viszont egyetlen út vezet csak, ahogyan Jézus még akkor is, amikor tudta, hogy elpusztul Jeruzsálem ott volt, és egészen közel ment, elérhetővé tette magát és tanított a templomban, úgy ma is, egészen közel jön hozzánk igéjében, a Szentírás szaván, az igehirdetésen keresztül. Akkor, aki hallgatta rajongott érte. Benned megvan-e ez a rajongás?

Magyarországot, Európát, az egész lakott Földet csak ez a rajongás tudja megmenteni, csak a Jézus Krisztusba vetett hit. Ma még, ahogyan én látom, bezárva van ez a hit a szívek belső szobáiban, de azért imádkozom, hogy valósággá váljanak mai Útmutatói igénk szavai: de akik szeretnek, Uram, legyenek olyanok, mint a felkelő nap ereje teljében!

Váljunk láthatóvá az emberek számára, sugározzuk tovább az Isten szeretetét, amelyet megtapasztaltunk Jézus Krisztusban.